

Agnes de Wit

Foto's auteur

De Terra Nova voor de scheepslift bij Strépy-Thieu

Terwijl ik dit schrijf is het buiten koud, nat en winderig. Het is moeilijk te geloven dat het pas drie maanden geleden zo warm was dat je je brande aan de huid van het schip, tijdens onze vakantie met de Terra Nova.

Een oudgediende op de *Terra Nova*, zo noemde Ronnie Jongert me in zijn verhaal in de Bokkepoet van afgelopen september. Dat was lichtelijk overdreven. Het was pas mijn tweede vakantie aan boord. Vorig jaar natuurlijk de mooie reis over Rijn, Moezel en Saar. Dat was al heel goed bevallen. En toen schipper Jan Lock vertelde dat hij voor 2013 België op het programma had staan, met Strépy-Thieu als lokkertje, stond voor Maarten en mij al vast dat we nog een zomer meedingen. Ook dit jaar zijn we de volle drie weken te gast geweest op de *Terra Nova*.

Vrienden dachten dat we een luxe cruise geboekt hadden. Maar dat is niets

voor ons. Vakantie met de *Terra Nova* is een soort kamperen op het water. Geen slaapkamers, maar chambrettes, met gordijnen van elkaar gescheiden. 's Nachts lag iedereen lekker tegen elkaar in te snurken.

Jan is niet van het late opstaan. Meestal ging hij 's ochtends eerst vers brood halen, en maakte dan de gasten subtiel wakker door het dek af te spuiten. Na of nog tijdens het ontbijt gingen de trossen los en kon de vaardag beginnen. Afwassen, koffie zetten en de boel een beetje schoon houden hoorde bij het corvee, maar dan bleef er tijd genoeg over om aan dek te zitten, met een boek of zomaar wat om je heen kijkend. Als in de loop van de middag de plaats van bestemming was bereikt, was het zaak te besluiten of het uit of thuis eten werd. In het eerste geval moesten we op zoek naar een aantrekkelijk uitzijende eetgelegenheden, en anders naar de dichtstbijzijnde supermarkt.

Als de verkenners dan onderweg een leuk terrasje tegen kwamen, kon het wel even duren voordat ze weer terug aan boord waren. Intussen waren er dan vaak al voorbijgangers een kijkje komen nemen bij dit fraaie historische vrachtschip.

We hebben lekkere Belgische gerechten geproefd. Mosselen natuurlijk, of een beenhammetje. Dit alles begeleid door Belgisch bier, zoveel mogelijk verschillende merken. Maar ook bij 'Chez Terra Nova' verscheen meestal wat goeds op tafel. Het is verrassend op hoeveel manieren je pasta of rijst lekker kunt klaarmaken zonder in herhaling te vallen. En dan was er ook nog een nieuwe barbecue die ingewijd moest worden. Het was maar goed dat we in Mons de kade voor onszelf hadden, want volgens mij was de knoflook in de saus redelijk aanwezig.

Het hellend vlak van Ronquières

Het was niet alleen maar luieren en eten onderweg. Er is ook nog wat geklust. Paulus en zijn vriendin Li Chun hebben een paar prachtige teakhouten bakken gemaakt voor de boordlichten. Maarten heeft de keukenkastjes voorzien van handgrepen. En Jan zelf is flink in de weer geweest met de verfkwast. Het schip was bij terugkeer in de thuis-haven mooier dan bij vertrek.

In België was het een stuk makkelijker om een plaats voor de nacht te vinden dan in Duitsland. Op de Belgische wateren zijn minder vrachtschepen of riviercruisiers die een vaste ligplaats hebben en waar niemand anders getolereerd wordt. In Dinant lagen we vlak bij een restaurant met terras op de kade. Daar waren ze zo vriendelijk 'onze' plek vrij te houden terwijl we de Maas nog een stukje verder opvoeren naar Frankrijk, en weer terug. Natuurlijk hebben we bij terugkomst daar op het terras gegeten.

Een van de hoogtepunten van de reis was de scheepslift van Strépy-Thieu. Eerst kom je langs nummer een van de vier oude liften, een prachtig bouwwerk dat iets weg heeft van een Meccano-werkstuk. En dan zie je het gevaarte van de nieuwe lift opdemen. We hebben een middag voor de lift gelegen, zodat iedereen ruim de tijd had om op de fiets langs het oude systeem te rijden, of het moderne complex te bezoeken. Een moeilijke keuze, want het was allebei imposant. Maar het was helemaal een belevenis toen we de volgende dag ook echt 72 meter omhoog gehesen werden in een bak water. Ik weet niet hoeveel foto's er gemaakt zijn in het kwartiertje dat het hele gebeuren vergt, maar het zijn er heel wat!

Op een dagreis na Strépy-Thieu lag dan ook nog het hellend vlak van Ronquières, waar boten in een bak over een hellingbaan op en neer

gaan. Dat hebben we alleen van bovenaf bekeken, ons reisplan ging de andere kant op. Eigenlijk was dat wel jammer, want hier was de oorspronkelijke methode van verplaatsen ook voor de grotere schepen nog echt in gebruik, en bovendien had je vanuit de bak vrij uitzicht zonder dat je in een soort liftkooi zat. Maar wij gingen over de Sambre naar de Maas, en uiteindelijk via Maastricht terug naar Nederland. Wat natuurschoon betreft was de Maas het mooiste deel van de route. Bovendien had ik afgelopen mei het stuk van Namen tot Givet te voet afgelegd, en was het leuk alle bekende plekje vanaf het water te zien.

Al met al was het, alweer, een heerlijke vakantie. Met dank aan de gezelligheid van onze medereizigers, de discussie over het verschil tussen leuk en lekker, het schipperen van Jan Lock, de goede zorgen van zijn vrouw Emmi, de massages van Hans, de twee tortelduifjes, en de verhalen over de *Dwarsligger* en de *Opsteker*.